

сте хора на сѣнкитѣ, вие сте сѣщества фиктивни, а не реални. Слѣдъ 50 години вие сами ще видите, че сте фиктивни. Дѣ ще бѣдете тогава? За да не бѣдете сѣнки, вие трѣбва да минете отъ врѣменното къмъ вѣчното, да потърсите Бога — подразбирамъ да търсите свѣтлина и топлина. И тази свѣтлина ще внесе въ васъ онзи идеалъ, за който копнѣете. Човѣкъ се ражда малко дѣтенце, става голѣмъ — все е недоволенъ; иска да се ожени, търси хубава мома, мисли, докато я намѣри, но, като я намѣри, пакъ е недоволенъ — била зла, кето змия. Слѣдъ това искатъ дѣца, иматъ ги, но се оказва, че и тѣ били лоши; надѣватъ се на дѣцата, дано тѣ, като се оженятъ, да се оправятъ, но и отъ това нищо не излиза. И тѣй животътъ на съврѣменнитѣ хора е само въ сѣнкитѣ. А въ сѣнкитѣ нѣма никаква реалностъ. То е единъ приятенъ животъ, но въ него нѣма никакъвъ растежъ, нѣма никакъвъ Божественъ процесъ. И тѣй, подъ думата „растене“ подразбирамъ: Духътъ да расте и се развива — само реалното, неизмѣнното. Може да ставатъ милиони, вѣчни промѣни въ тази субстанция, която е вложена въ насъ, тя се измѣня сама по себе си. Това е великъ, Божественъ законъ. Нѣкой пѣтъ ви се навѣва лоша мисль — това е сѣнка. Казвате: „Азъ мразя нѣкого, напр., мразя Ивана“. Какъ може да го мразишъ, като не го познавашъ? Сжщо, какъ можешъ да искашъ пари отъ човѣка, ако никога не си му давалъ? Сѣнкитѣ въ свѣта сѣществуватъ само по една необходимостъ, да може битието на нѣщата да изпъкне. Колкото повече сѣнки имаме въ свѣта, толкова повече нашиятъ умъ ще изпъкне и ще бѣде основа